Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 16	15. August 1918	67. Aargang

Tale af Ældste Rudger Clawson,

Medlem af de tolv Apostles Kvorum,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 5. Oktober 1917.

Brødre og Søstre! Ordet lyder: „Guds Herlighed er Intelligens." Hans Storhed giver sig tilkende i hans alvise Styrelse. Denne Sandhed er bekræftet og nærmere fremsat i Pagtens Bog. Herren sagde i en Aabenbaring til Profeten Joseph Smith vedrørende, hvorledes Menneskene skulde komme i Besiddelse af Intelligens:

„Da ikke alle have Tro, saa søger med Flid og lærer hverandre Visdoms Ord; ja, søger efter Visdoms Ord i de bedste Bøger; søger Lærdom ved Læsning og ved Tro." (Pagt. Bog 88 : 118.)

Jeg betragter disse Herrens Ord som en meget vigtig Formaning, givet Guds Kirke. Vi ved, at der er to Maader, paa hvilke vi kan erholde Visdom og erhverve Intelligens, den ene er ved Studium, den anden er ved Tro, og disse to Fremgangsmaader kan følges samtidig, og harmonerer udmærket sammen. Verden er i Dag opfyldt med Literatur. Der findes særdeles mange gode Bøger, men som Medlemmer af Kristi Kirke tænker jeg, at vi vil være enige om, at de bedste Bøger, der findes i Verden, ubetinget er Kirkens fire Hovedbøger: Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog og Bogen kaldet: „Den kostelige Perle". Tag f. Eks. Bibelen. Denne Bog, Brødre og Søstre, er bleven givet os gennem Slægterne, der har levet i de forløbne Aarhundreder; den bærer Præget af Ælde, men ikke desto mindre er dens Lærdomme kraftig og livgivende aandelig Føde for vore Sjæle. Bibelen indeholder mangfoldige visdomsfulde Udtalelser og mange vigtige historiske Beretninger, nedskrevne af Profeter og Apostle og andre af Herrens Tjenere i fordums Dage. Bogen indeholder religiøse og evan-

geliske Lærdomme af uskatterlig Værdi. Fra denne Bog og Kirkens andre evangeliske Bøger uddrager vi stadig Lektier til at blive publiserede som Lærebøger for Præstedømmekvorumerne og de forskellige kirkelige Organisationer og Foreninger. Kirkens fire evangeliske Hovedbøger skulde blive omhyggelig læste og deres Indhold overvejet af alle Kirkens Medlemmer.

Med Hensyn til Bibelen, saa vil jeg sige, at om vi end kun kendte første Mosebog, saa vilde samme dog være af stort Værd for Menneskene. I det første Kapitel af første Mosebog fremsættes mange værdifulde Sandheder. Der berettes til os, at Gud skabte Himlen og Jorden og alle Ting, som findes i Himlen og paa Jorden. Der bliver ogsaa givet os tilkende, at da Gud dannede Verden, blev denne Gerning udført paa en planmæssig Maade og i Henhold til de Love, som laa til Grund for Skabelsen; thi vi er meddelt, at Gud, Herren, i Begyndelsen skabte alle Ting planmæssig ved sin almægtige Kraft. Han sagde: „Lad der blive Lys", og Lyset fremkom. Jesus Kristus, Guds Søn, er ikke direkte nævnt i Skabelsesberetningen, men hans Tilstedeværelse ved Skabelsen er antydet i Ordene i Beretningen vedrørende Menneskenes Skabelse, i hvilken det hedder: „Lader os skabe et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse."

Der berettes, hvorledes Gud skabte alle Jordens Dyr, „hvert Dyr efter sit Slags", og forud derfor Havets Fisk og Luftens Fugle, hver efter sit Slags. Vi læser:

„Og Gud sagde: Vandet vrimle med en Mængde af levende Væsener, og Fugle skulle flyve over Jorden imod Himmelens udstrakte Befæstning. Og Gud skabte de store Havdyr og allehaande levende Væsener...., hver efter sit Slags, og alle Haande Fugle med Vinger, hver efter sit Slags; og Gud saa, at det var godt. Og Gud velsignede dem og sagde: Vorder frugtbare og mangfoldige paa Jorden", osv.

Men den fornemste Gerning, Gud udførte i Forbindelse med alle Tings Frembringelse, var Menneskets Skabelse. Efter at vi har læst om, hvorledes i Planteriget og Dyreriget hver Slags for sig var skabt, læser vi angaaende Menneskets Skabelse:

„Og Gud sagde: lader os skabe et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse; og de skulle regere over Havets Fisk og over Himlens Fugle og over Fæet og over al Jorden, og over alt Kryb, som kryber paa Jorden.

Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem."

Herren endte ikke hermed. Han velsignede dem og sagde til dem:

„Vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden, og gører Eder den underdanig", osv.

Jeg synes, at der kan læres overordentlig meget fra det første Kapitel i første Mosebog vedrørende Skabelsen, og at Kapitlet er et vigtigt Kapitel.

For det første betragter jeg Kapitlets Indhold som et absolut Modbevis mod den falske Evolutionslære. Der bliver givet os at forstaa,

at ethvert levende Væsen var skabt efter sit Slags. Vi kan derfor ikke forvente, at f. Eks. en Løve gennem sit Afkom vil udvikle sig til en Hest, eller en Ko til en Elefant; men Skriftens Ord antyder, at Heste vedblivende vil avle Heste, og saaledes med alle andre Skabninger indenfor Dyreriget.

Vi er fremdeles underrettede om, at Mennesket i Begyndelsen var skabt i Guds Billede efter hans Lignelse, og eftersom Mennesket nu er skabt i Guds Billede, og ligeledes herefter vil blive det, og noget højere ikke kan opnaas, vilde det være ubegrundet at antage, at Menneskene er skabte mere fuldkomne nu, end da de første Mennesker var satte paa Jorden, eller at der overhovedet nogen Sinde har funden nogen Afvigelse Sted fra den oprindelige Skabelses-Orden. Skriftens Ord, at Gud skabte Mennesket i sit Billede, er herlige Ord, som klart betegner, for det første, at der ingen Skabninger var paa Jorden, som kunde kaldes „Menneske", før Gud „skabte Mennesket i sit Billede", og for det andet, at netop som Følge deraf Menneskene i vore Dage ikke kan være i Besiddelse af større Forudsætninger for individuel Udvikling, baade sjælelig og legemlig, end vore første Forældre var i Besiddelse af.

Fremdeles, I vil erindre, at der er en vigtig Lektie at lære deraf, at Menneskene, saa vel som Dyrerigets Skabninger, skulde „vorde frugtbare og mangfoldige"; men dette kunde ikke ske uden gennem Ægteskabet, hvorfor Herren i Edens Have førte Eva til Adam som hans Hustru. Paa Grund af, at den almægtige Gud selv indstiftede Ægteskabet, kan vi vide, at det er hæderligt for Menneskene at leve i lovligt Ægteskab. I mange Tilfælde finder vi, at Guds Befaling ikke bliver adlydt, og den Befaling, som gælder for alle Ægtefolk, at vorde frugtbare og mangfoldige og opfylde Jorden, og gøre sig den underdanig, er der Ægtefolk i Verden, der ikke adlyder. I denne Henseende kommer de til Kort. Guds Vilje vedrørende Ægteskabet er kendt af de Sidste-Dages Hellige. Herren forventer af os, at vi skal blive et stort Folk, og at Kirken skal vokse, indtil den fylder hele Jorden, thi alle Betingelserne er til Stede for, at Kirken kan bestaa og gøre Fremskridt paa Jorden. Som Sidste-Dages Hellige maa vi nødvendigvis adlyde det store og vigtige Bud, Herren har givet i Henseende til Ægteskab, og som blev givet til vore første Forældre i Edens Have.

Med Hensyn til de mange ypperlige Ting, som vi kan læse fra første Mosebog, hvor yndige er da ikke, Brødre og Søstre, Beretningerne om Israels Slægters Forfædre, Patriarkerne. Hvad vilde vi vide angaaende disse, hvorledes kunde vi erkyndige os om deres Navne, og hvorledes kunde vi modtage Underretning om, hvad de udførte, hvis vi ikke var i Besiddelse af Beretningen angaaende dem i første Mosebog? Hvorledes kunde vi forøvrigt komme i Besiddelse af Kundskaben om, hvad der berettes i første Mosebog angaaende Patriarkerne, hvis vi ikke læste, hvad der staar skrevet angaaende dem?

Har I nogensinde studeret Beretningerne angaaende Abraham? Har I nogensinde overvejet det Forhold, han staar i til os og Verden? Der berettes, at Gud ved en vis Lejlighed befalede Abraham, hvis

Hustru var Sara, at forlade sin Slægt og sin Faders Hus og rejse til et fremmed Land, som han vilde vise ham. Abraham ventede ikke med at adlyde Guds Befaling. Han adlød villig Guds Røst og rejste til Landet, som Herren vilde vise ham, og medens han boede i Forjættelsens Land, sagde Herren ved en vis Lejlighed til ham:

„Kære, opløft dine Øjne; og se fra det Sted, hvor Du er, mod Norden og mod Sønden og mod Østen og mod Vesten; thi alt det Land, som Du ser, det vil jeg give Dig og dit Afkom evindelig. Og jeg vil gøre dit Afkom som Støv paa Jorden; dersom nogen kan tælle Støvet paa Jorden, da skal ogsaa dit Afkom tælles." (1. Mosebog 13 : 14—16.)

Hvilken herlig Forjættelse var dette ikke! Vi lærer af denne Beretning, at som Følge af, at Abraham var lydig mod Herren, sikrede han sig Herrens Velsignelse.

Ved en anden Lejlighed blev Abraham sat paa en meget stor Prøve, og jeg tror ikke, at nogen større kunde komme til nogen af os. Herren befalede nemlig Abraham, for at prøve ham, at tage sin elskede Søn, Isak, Forjættelsens Søn, til Moria Land og ofre ham der til et Brændoffer paa et af Bjergene, som Herren vilde vise ham. Dette var ensbetydende med, at Abraham skulde udgyde sin elskede Søns Blod. Nægtede Abraham at gøre det? Nej! Han vidste, at det var Herren, som havde befalet ham at gøre dette, og han adlød; dog maa det naturlig have været en stor indre Sorg for ham at gøre dette; men trods dette vilde han adlyde Gud. Vi læser i Beretningen desangaaende i det 22. Kapitel i første Mosebog:

„Og da de kom til det Sted, som Gud havde sagt ham, da byggede Abraham der et Alter og lagde Vedet til Rette, og han bandt Isak, sin Søn, og lagde ham paa Alteret oven paa Vedet. Og Abraham rakte sin Haand ud og greb Kniven for at ofre sin Søn."

Men Herren havde kun sat Abraham paa Prøve, og han tilstedte ikke, at Gerningen blev udført. Vi læser:

„Da raabte Herrens Engel fra Himmelen til ham og sagde: Abraham, Abraham! og han sagde: Se, her er jeg. Og Englen sagde: læg ikke din Haand paa Drengen og gør ham intet; thi nu kender jeg, at Du frygter Gud og har ikke sparet din Søn, din eneste, for mig", osv.

Vi læser dernæst om, hvorledes Abraham tog en Væder, der var indviklet i en Busk ved sine Horn og ofrede den til Brændoffer i sin Søns Sted.

Paa Grund af, at Abraham viste Herren Lydighed, velsignede han ham. Vi læser:

„Jeg har svoret ved mig, siger Herren, at fordi Du gjorde dette og ikke sparede din Søn, den eneste, derfor vil jeg storlig velsigne Dig og meget mangfoldiggøre din Sæd som Stjernerne paa Himmelen og som Sand, der er ved Havets Bred, og din Sæd skal eje sine Fjen-

ders Port; og i din Sæd skulle alle Folk paa Jorden vel. signes."

Hvilken større Forjættelse kunde blive givet et Menneske? Og Forjættelsen blev ham givet paa Grund af hans Retfærdighed og hans udviste Lydighed. Vi kan lære særdeles meget af denne Beretning, Sidste-Dages Hellige, og vi bør tage til Hjerte, hvad vi lærer deraf. Vi bør lære at adlyde Gud i alle Ting, være villige til at lytte til hans Røst og rette os efter de Raad og Formaninger, som hans Tjenere, der er guddommelig kaldte, giver os.

Den Velsignelse og Forjættelse, som Abraham modtog, blev ogsaa givet hans Søn Isak, thi som Barn og Mand udviste Isak Ydmyghed, Underdanighed og Lydighed. Han ærede og adlød sine Forældre. De ønskede, at han skulde rejse til sine Forældres Hjemegn for at udsøge sig en Hustru fra deres egen Slægtlinie, i Stedet for at tage sig en Hustru blandt de fremmede Folk, de boede iblandt, de afgudsdyrkende Kananiter.

Isak rettede sig efter sine Forældres Ønske. Han ærede dem, og derfor ærede Gud ham og gav ham sin Faders, Abrahams Velsignelse.

Saaledes var det fremdeles med Jakob. Han var villig til at lytte til sine Forældres Raad og rejste til sin Moders Hjemstavn for at søge sig en Hustru, medens Esau tværtimod sine Forældres Ønsker havde giftet kananitiske Kvinder. Herren viste sin Misfornøjelse med Esaus Opførsel, hvorimod Jakob paa Grund af, at han adlød sine Forældre, blev storlig velsignet af Herren, idet de Velsignelser, der var givne Abraham og Isak, blev bekræftede paa Jakob; og saaledes, Brødre og Søstre, blev disse tre store Patriarkers Navne nøje knyttede sammen. Herren har storlig æret disse Patriarker ved at kalde sig „Abrahams, Isaks og Jakobs Gud". Jakob blev fremdeles æret ved, at hans Navn blev forandret, idet Herren ved en vis Lejlighed sagde til ham: „Dit Navn skal ikke fremdeles kaldes Jakob, men Israel." Saaledes fik Jakob Navnet „Israel", og Jakobs Børn og Efterkommere blev kaldte „Israels Børn", til hvem Abrahams, Isaks og Jakobs Velsignelser blev overførte, forudsat de gjorde sig værdige dertil ved at leve et retfærdigt Liv, ved at adlyde Gud og tjene ham med Troskab. Paa denne Maade er de herlige Velsignelser, der blev givne Patriarkerne fordum, og de Forjættelser, de modtog, blevne overførte paa os, givne os og bekræftede paa os, som er forsamlede i denne store Bygning, thi vi er Efterkommere af Patriarkerne Abraham, Isak og Jakob.

Hvad jeg har omtalt, er vidunderlige Kendsgerninger. Jeg er kommen til en dybere Forstaaelse af disse Sandheder ved at studere de hellige Skrifter. Alle vilde gøre vel i at studere Patriarkernes Historie og lægge sig disse Kendsgerninger paa Sinde. Alle burde fremdeles studere det nye Testament; ligeledes Mormons Bog, som staar i nøje historisk Forbindelse med Bibelen; ligeledes Pagtens Bog, som indeholder Guds Aabenbaringer til hans Profet og Kirkens Folk i disse sidste Tider. O, hvilke vidunderlig herlige Lærdomme indeholder ikke Pagtens Bog! Og forøvrigt har vi Bogen kaldet: „Den kostelige Perle." Er denne Bog ikke i Sandhed uskatterlig, eftersom den indeholder forhen ukendte

Skrivelser af Abraham, Enok og Moses? Vi burde gøre os vel bekendt med Indholdet af de nye hellige Skrifter, der har været givne os.

Jeg beder, at Herren vil lægge sin Velsignelse til vort Studium af disse saa vigtige Bøger, som er overgivne til os, og at Herren vil helliggøre for vort Bedste de Raad og Lærdomme, som vi modtager af Herrens levende Orakler — hans Tjenere, der forkynder Evangeliets Ord til os i vore Dage. Lad os have dem i Erindring, modtage deres Ord og ære deres Lærdomme, og da vil Gud velsigne os og mangfoldiggøre os; og at Herren vil tilstede dette, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Hvad betinger vor Fremgang indenfor Kirken?

Hvis et Barn, der gaar i Skole, ikke er interesseret i at lære mere, end det er tvunget til; hvis en ung Mand eller Kvinde, der gaar i Handelslære, ikke anstrænger sig for at lære mere, end hvad de maa kende, for ikke at blive jaget af Plads; hvis en Arbejder kun er villig til at gøre, hvad han maa gøre, for ikke at miste sit Arbejde, hvem som helst, der kun udfører, hvad de er tvungne til at gøre for Lønnen, de modtager, vil aldrig have nogen Fremgang i Verden, men vil staa stille, naar andre gaar fremad. Paa selvsamme Maade forholder det sig med Hensyn til Kirkens Medlemmer i Henseende til, hvad der kræves af os. Naar nogen bliver Medlem af Kirken ved i Daaben at indgaa „en god Samvittighedspagt med Gud", saa betyder dette, at vi i Fremtiden vil udføre al vor Gerning paa en mere fuldkommen Maade, end vi har gjort det i den forbigangne Tid. Det betyder ikke, at vi vil lægge vort daglige Arbejde til Side, men at vi vil søge at udføre vor Gerning med større Fuldkommenhed end forhen, om muligt; det betyder, at vi vil udføre vort daglige Arbejde paa en samvittighedsfuld Maade; paa den mest forstandige Maade; paa den Maade, der vil blive til mest Fordel for de, vi arbejder for, hvis vi arbejder for andre; og hvis vi er saa heldigt stillede, at vi arbejder for os selv, da paa den Maade, der netop vil blive til mest Fordel for os selv; paa den Maade, saa vi føler i vort Sind og i vor Samvittighed, at Herren vil være tilfreds med vor Gerning; og lad os huske, at det er en Kendsgerning, at store aandelige Velsignelser vil blive skænket alle, som udfører deres timelige Gerning vel; thi alle saadanne vil Herren delagtiggøre i det usete men følte aandelige Lys, som udstrømmer fra Guds Trone; vor Forstand vil blive skærpet, og Visdommens skjulte Skatte vil blive os givne.

Det aandelige og det materielle, eller fysiske, og det timelige er nøje forbunden i dette Liv, og vil blive det paa den mest inderlige Maade, naar vor fysiske Verden omsider bliver herliggjort.

Naar vi betragter Naturen en herlig Sommerdag, kan vi forstaa, hvis vi ikke har de „sorte Briller" paa, og det maa vi vel vogte os for, at Herren i Sandhed velsignede al Ting paa Jorden ved Skabelsens Begyndelse, og at den delvise Forbandelse, der hviler over Jorden,

er foraarsaget ved Synden. Saa, naar vi kommer bort fra Synden, vil Jorden, og alt, som oprindelig hørte Jorden til, da Gud skabte Verden, og „alt var saare godt", igen være velsignet i sin fuldeste Udstrækning.

Det er tilvisse en meget stor Vildfarelse, naar visse saakaldte kristne Samfund saavel som hedenske Samfund har troet, og tildels tror endnu, at alt det jordiske siden Syndefaldet er af det onde, og at desto mere vi kan fjærne os fra Timelighedens Verden, desto bedre. Hvad det gælder om for Menneskene at lære, som vi allerede belæres om i Skabelsesberetningen, er, at skelne mellem „godt og ondt", mellem Lys og Mørke, mellem Sandhed og Vildfarelse.

Alle, de, som søger at lære Evangeliets frelsende Sandheder at kende, vil Gud ved sin Aand oplyse desangaaende, og alle de, som slutter Pagt med Herren ved Daab til Syndernes Forladelse og modtager den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse af Kirkens Ældster som i fordums Dage, og som derefter bestræber sig for at udføre deres daglige Arbejde og opfylde deres kirkelige Pligter paa allerbedste Maade, alle saadanne vil gøre Fremgang i Kirken og modtage Herrens rige Velsignelser, de timelige saa vel som de aandelige.

Lad os tilgive.

Lad os aldrig forglemme, at vi maa tilgive dem, som har forset sig imod os. Det er maaske ikke let for os at gøre det, men Kristus, vor Frelser, har befalet os saaledes. En Herre kom en Gang til en Ven for at raadføre sig med ham i Henseende til en Mand, som havde højlig fornærmet ham. „Sig mig", sagde han, „er min Vrede ikke retfærdig, naar jeg drager Manden til Ansvar for sine Udtalelser? Vilde det ikke være umandigt at taale en slig Fornærmelse?" Vennen, som var af et religiøst Gemyt og selv havde lært at tilgive, bad Spørgeren tage Kristi Ord til Hjerte, naar han siger: „Salige ere de sagtmodige, thi de skulle arve Jorden", og ligeledes Kristi Ord, at vi maa tilgive dem, som forser sig imod os, ikke alene en Gang eller syv Gange, men „syv Gange halvfjerdsindstyve Gange". Forøvrigt gav han Spørgeren følgende Svar: „Din Vrede er retfærdig; men det vilde ikke være retfærdigt af Dig ikke at tilgive Manden, som har forset sig mod Dig. Trods Manden har højlig fornærmet Dig, saa bær dog ikke Nag i dit Hjerte mod ham."

Mange Skænderier bliver holdt i Live, netop fordi mange Mennesker ikke vil tilgive hinanden.

„Hvor blev vor Jord et dejligt Sted
at bygge paa, naar Broderfred
var overalt at finde;
naar Tvedragt maatte mødig gaa
fra Hus til Hus og banke paa
og fandt ej Ly derinde."

„Den, som sejrer, skal arve alle Ting."

(Joh. Aab. 21 : 7.)

Mange herlige Forjættelser er givne de, som søger at gøre Guds Villie og strider mod Mørkhedens Magter hernede i vor jordiske Prøvestand; men det sker muligvis nu og da, at de herlige Lysglimt, som vor himmelske Fader har givet os at vandre efter, og som belyser Vejen for vor vaklende Fod, kun ses svagt af os formedelst Livets mange Prøver og Genvordigheder; men tyr vi til Bønnen, vil vi atter klart skue Lyset, og Herren vil komme os til Hjælp og styrke os til trofast Udførelse af vor Gerning.

For at vi som Mennesker rettelig kan blive i Stand til at paaskønne samt fryde os i den evige Herlighed og Glæde, der venter de trofastes og modiges Tal, er det nødvendigt, vi kommer i Berørelse med Lidelser, Savn, Sorg, Skuffelser og Modgang af forskellig Slags, og som dette Liv er fuldt af, men som alt er beregnet til Bedste for Mennesket, for at vi derigennem kan høste Erfaring og, som Apostelen siger, „blive dygtiggjort til al god Gerning", og sluttelig blive værdig til at erholde det evige Livs Velsignelser og nyde en Fylde af Glæde i Guds Rige. Det er muligt, der endnu er langt tilbage, førend vi naar det endelige Maal; maaske der endnu er mange vanskelige Skær for os at passere og mange haarde Prøver for os at gennemgaa, førend Sejren er vor, og vi kan erholde det evige Livs salige Glæde, som vor udødelige Aand higer efter at opnaa.

Lader os imidlertid ikke give tabt, selv om de mørke, truende Skyer hænger lavt paa Horisonten; selv om Tordenens uhyggelige Drøn og Orkanens vilde Hyl raser omkring os, i Egenskab af Skuffelser og Modgang; lader os under alt dette staa fast og urokkelig som Klippen, med Øjet fæstet paa Forjættelsens klare og lysende Stjerne, ja, paa Jesus Kristus, der i sin Naade lover os Sejr, med evig Fred, evig Ære, Ophøjelse og Lyksalighed, om vi adlyder Faderens Bud og bliver tro indtil Enden. Dette er smukt udtrykt i Salmevers et, der lyder:

„Se, i Kampen vindes Sejrens Krone,
Som os venter efter Stridens Larm;
Himlen vil med Jorden sig forsone,
Og Du hviler ved din Frelsers Barm."

Et andet herligt Salmevers lyder:

„Saa sikker en Grundvold for Eder, som tror,
Er lagt ved Profeter, formedelst Guds Ord;
Hvad mer kan Gud sige, end det, han har sagt,
Til dem, som ved Jesus i Daaben gør Pagt."

Disse poetiske Ytringer lyder som en blid og behagelig Musik i vort Øre. Det er dette, det kommer an paa, at vi bygger paa den „sikre Grundvold", og at vi strider tappert mod alt det onde i Verden. Vor Frelser selv siger:

„Den, som sejrer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Trone, ligesom jeg har sejret og sidder hos min Fader paa hans Trone. (Aab. 3 : 21.)

Apostelen Paulus udtaler sig i følgende Ord:

„Thi vort Borgerskab er i Himlene, hvorfra vi og forvente Frelseren, den Herre, Jesus Kristus, som skal forvandle vor Fornedrelses Legeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds Legeme, efter den Kraft, ved hvilken han og kan underlægge sig alle Ting." (Fil. 3 : 20, 21.)

Paulus siger videre:

„Thi vi vide, at dersom dette vort jordiske Hus, denne Hytte, nedbrydes, have vi en Bygning af Gud, et Hus, som ikke er gjort med Hænder, evigt i Himmelen." (2. Kor. 5 : 1.)

Hos Profeten Esaias, i det 11. og 65. Kapitel, samt hos andre af Profeterne, paamindes vi om den herlige Tid, som en Gang i Fremtiden skal komme til at raade paa Jorden. Apostelen Johannes siger, som vi læser i det tyvende Kapitel af hans Aabenbaring, at han saa i det himmelske Syn de Hellige blive oprejste fra de døde for at regere med Kristus i tusinde Aar. De sidste Dages store Profet, Joseph Smith, tilligemed Sidney Rigdon, meddeler os, at de var henrykte i Aanden og blev undervist angaaende de, der kommer frem i den første Opstandelse. Vi læser i det 76. Kapitel af Pagtens Bog:

„Disse ere de, der annammede Jesu Vidnesbyrd, troede paa hans Navn, bleve døbte i Lighed med hans Begravelse, bleve begravede i Vandet i hans Navn, og dette i Følge den Befaling, som han har givet, at de ved at holde Befalingerne skulle vorde toede og rensede fra alle deres Synder og annamme den Helligaand ved Haandspaalæggelse af den, der er ordineret og beseglet til denne Myndighed; disse skulle bo i Guds og Kristi Nærværelse evindelig. Disse ere de, som han skal bringe med sig, naar han kommer i Himlens Skyer, for at regere paa Jorden over sit Folk. Disse ere de, som skal have Del i den første Opstandelse."

Videre siger Herren ved Profeten Joseph Smith:

„Thi den, der annammer mine Tjenere, annammer mig; og den, der annammer mig, annammer min Fader; og den, der annammer min Fader, annammer min Faders Rige, og derfor alt, min Fader har, skal gives ham." (P. B. 84 : 36—38.)

Ved at overveje disse herlige Skriftsteder, og mangfoldige andre, som kunde nævnes, spørger vi: Indeholder alle disse Ord ikke i Sandhed store Forjættelser til Herrens trofaste Hellige, samtidigt de opmuntrer os alle til at stride for Sandhedens herlige Sag; ja, „for den Tro, som en Gang var overantvordet til de Hellige", hvilken Tro vi som et Folk har annammet og fryder os i. Til de Hellige i disse Lande, der muligvis ofte føler sig ensomme, og ligesom forladte, idet de er udsatte for Haan og Foragt paa forskelligt Vis, selv af deres

egne Slægtninge, bør slige herlige Forjættelser, som er givne os af Herren, anspore enhver til Trofasthed. Til Aldsterne, der virker for Evangeliets Udbredelse paa Jorden, samt for vore kære i Hjemmet, opvækker disse Ord et herligt Evigheds-Haab, og de giver os en Forvisning om en stor og evig Belønning, om vi alle strider mandigt for Retfærdighedens Sag. Lader os stedse erindre de herlige Salmeord, der lyder:

„Den Sjæl, som til Jesus sin Lid kun har sat,
Han vil ej forlade i Mørkhedens Nat;
Den Sjæl, om end Helved imod den mon staa,
Formedelst Guds Naade skal Salighed faa."

Hans J. Christiansen.

Menneskenes særskilte Individualitet.

Af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Kvorum.

Det almindelige Folkefriheds-Princip eller det demokratiske Princip, der ogsaa vedrører Religionsfriheden, har som fundamentalt Særpræg, at alle Mennesker bør være ligestillede overfor Loven, og at hvert enkelt Menneskes individuelle Rettigheder maa respekteres. Da Princippet er af en omfattende Rækkevidde, vil det være vel at overveje nærmere visse Spørgsmaal, der staar i Forbindelse dermed.

Det vil kunne indses, at alle Mennesker ikke er i Besiddelse af de samme Betingelser for at kunne nyde de Privilegier, som almindelig Samfundsfrihed og retfærdig Lovgivning fører med sig, og hvorved de enkelte Individers Rettigheder sikres.

Det demokratiske Princip omfatter et Samfund af fri „Borgere", men ikke af „Undersaatter". I et demokratisk Samfund er alle Borgere ligestillede, for saa vidt Lovene administreres upartisk og retfærdigt i enhver Henseende. I Udøvelsen af Stemmeretten f. Eks. tæller den fattige Mands Stemme, den ulærdes, den syges og svages, lige saa meget som Millionærens, den lærdes og den legemlig stærkes. Alt dette kommer i politisk Henseende ind under den almindelige Folkefrihed. Hvis en Borger i et demokratisk Samfund bliver berøvet sine Rettigheder eller hindret i at udøve sine Rettigheder, saa, hvor beklageligt dette end er, ligger Fejlen ikke ved Systemet, men ved Embedsmændene, som har misbrugt den Autoritet, som har været givet dem gennem Folket.

I denne Forstand bekræftes det i de Forenede Staters politiske Dokument, kaldet „Uafhængigheds-Erklæringen" — The Declaration of Independence — som den første almindelige, selvindlysende og uomtvistelige Sandhed, at „alle Mennesker er skabte ligeberettigede"; og, naar disse Ord tages i den rette Mening, udtrykker de en stor Sandhed, som ikke kan modsiges. Intet andet Princip end det demokratiske Ligheds-princip kunde ligge til Grund for en stærk folkelig Regering.

Men det vilde være taabeligt at lægge den Forstaaelse ind i de ci-

terede Ord, at „alle Mennesker er skabte ligeberettigede", at de mener, at alle Borgere staar ligestillede i Henseende til personlige Evner og personlig Dygtighed. Saa længe som Menneskene lever i ordnede Samfund, vil der blive Ledere og Efterfølgere og endogsaa Mænd, som ingen Ting vil gøre; i enhver Kommune vil der kunne findes energiske Mænd og mindre virksomme, vil der være at finde Herrer og Tjenere.

Utvivlsomt mange af de eksisterende Uligheder blandt Menneskene, saasom i Henseende til Besiddelse af Ejendom, den uretfærdige Besiddelse af Magt, eller Misbrug af Magten, er store Onder i Guds Øjne, samtidig Frihedsprincipperne og de menneskelige Love derved overtrædes. Ikke desto mindre, Forsøg paa ved Selvtægt at rette slige Samfundsfejl, og med Magt, uafhængig af Lovene, tage fra de rige og give til de fattige, vilde kun være at oprette en falsk og uholdbar Lighedsstilling af Samfundets Medlemmer. En saadan Fremgangsmaade vilde skade Samfundet i Stedet for at gavne det og vilde lede til Opløsning og Anarki.

Ved at overveje disse Spørgsmaal kommer vi til at indrømme følgende Kendsgerning:

Hver Person har sin Individualitet; den er en Egenskab ved Sjælen og er lige saa vist af en evig Natur som Sjælen selv.

1. I vor aandelige Forudtilværelse, som vi belæres om gennem Guds aabenbarede Ord, var vi i høj Grad ulige stillede i Henseende til Evner og Magt.

2. Vi veed, at vi ikke er ligestillede her i Dødelighedens Verden.

3. Vi vil forvist ikke kunne blive ligestillede efter Døden, hverken i Tiden mellem Døden og Opstandelsen eller efter Opstandelsen, naar vor Aand og vort Legeme er igen forenet.

Vi læser, at Jeremias var udvalgt blandt Aanderne og ordineret, før han var født, til at blive en Profet for Nationerne (Jer. 1 : 5), og en lignende Forudordination og Forudbestikkelse omtales hos Esaias (49 : 1, 5). Af Abraham fremsættes det med Bestemthed, at Aanderne i Forudtilværelsen stod paa forskellige Udviklings-Standpunkter; nogle var ædle og store, medens andre var mindre i Stand til at staa som Ledere. Vi læser:

„Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede, før Verden blev, og iblandt disse vare mange af de ædle og store; og Gud saa disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gøre til mine Fyrster." („Den kostelige Perle", Side 65 og 66.)

Aandernes Fader og Gud saa, at visse Aander var i Besiddelse af særlig ædle Egenskaber, og han udvalgte dem til at staa som Fyrster og Ledere blandt Menneskene. Lad os imidlertid ikke tænke, at de, som Aabenbaringen betegner, at Herren vil gøre til sine „Fyrster", nødvendigvis er de, som Menneskene siden efter vilde vælge til at blive deres Ledere. Mange af de af Gud udkaarede store Aander har været foragtede af Mennesker. Saaledes var det med Kristus selv, og saaledes

har det været med mange af Guds Profeter og Apostle, der har staaet som Aabenbarere til Menneskeslægten.

Idet vi er fødte med forskellig Begavelse og lever her under forskellige Omgivelser, der kan enten være i Overensstemmelse med eller i Modstrid med de medfødte Egenskaber, hvad enten gode eller onde, er vi som Mennesker meget ulige begavede og meget ulige stillede i mange forskellige Henseender. Men al Skygge af Uretfærdighed forsvinder ved Forsikringen, vi har om, at ved den endelige Domsafsigelse ethvert Forhold og enhver Omstændighed skal blive taget i Betragtning og vore Handlinger blive vejede i Retfærdighedens og Naadens Vægtskaal.

Hvorledes vil Forholdet blive med Hensyn til Livet herefter? Vi kan f. Eks. spørge: Vil vi blive ligestillede i Guds Rige? Ikke i den Forstand, at selve vor Individualitet vil blive tilintetgjort eller radikalt forandret. I Livet herefter vil der eksistere flere Riger og Intelligensgrader, end vi har kendt paa Jorden. Men Menneskene vil blive bedømte og deres Værd bestemt efter andre Grundsætninger, end det almindeligvis sker her i Livet. Her bliver vi værdsatte i Henhold til, hvad vi f. Eks. ejer af timelige Rigdomme, eller i Henhold til vor tilfældige politiske Indflydelse osv.; men i Livet herefter vil vi blive satte i en Stilling, som svarer til, hvad vi i enhver Henseende virkelig er.

Overvej Betydningen af Kristi Ord, naar han sagde: „I min Faders Hus er mange Boliger." (Joh. 14 : 2); fremdeles Pauli Ord, naar han omtaler de forskellige Herlighedsriger. (1. Kor. 15 : 40—41.)

I de ny, hellige Skrifter, der er givne os, er vi underrettede om bestemte forskellige Riger og Verdener af forskellige Grader, der bliver sammenlignede med Solens, Maanens og Stjernernes forskellige Herlighed. Der er den celestiale, den terrestiale og det telestiale Rige, i hvilke Menneskesjælene efter Opstandelsen skal dvæle og virke, og Menneskene vil blive dømte i Henhold til deres Retfærdighed eller Synd, deres Værdighed eller Uværdighed. Vedrørende Indvaanerne i den telestiale Verden, som er det mindst herlige Rige, hvis Herlighed er som Stjernernes Glans i Sammenligning med Solens og Maanens Lysglans, læser vi:

„Thi de skulle vorde dømte efter deres Gerninger, og enhver skal annamme efter sine egne Gerninger sit eget Herredømme i de Boliger, der ere beredte." (Pagtens Bog 76 : 111.)

Foraarskonferencen i Trondhjem.

Konferencemøderne blev afholdte i Lokalet paa Gamle Kongevej 6. Møderne blev ledede af Konferencepræsident Hyrum P. Nøkleby.

Det første Konferencemøde blev afholdt Lørdag Aften den 27. April, Kl. 8, 30. Tilstede var af Missionærer fra Zion: Konferencepræsident John J. Plowman fra Kristiania, Konferencepræsident Hyrum P. Nøkleby og Ældste Nephi Andresen.

Mødet Lørdag Aften den 27. April.

Sangen: „Kom dog alle, store, smaa", blev sungen, hvorefter Præsident Plowman fra Kristiania holdt Aabningsbøn. Sangen: „Fryd Dig o Jord", blev derefter sungen. Præsident Nøkleby bød Forsamlingen velkommen. Ældste Nephi Andresen gav sin Rapport angaaende det Arbejde, han havde udført siden sidste Konference, og udtrykte sin Glæde ved at virke i Herrens Tjeneste.

Præsident Nøkleby gav sin Rapport angaaende Arbejdet, som han havde udført det sidste Halvaar, hvor han første Del af Tiden havde virket i Bergens Konference. Han udtalte sin Glæde ved at udføre det Arbejde, han havde været kaldt til. Sangen: „O hører i Slægter paa Jorden", blev sungen, hvorefter Præsident Plowman talte til Forsamlingen. Han overbragte en Hilsen fra Søskende i Kristiania Konference, og ligeledes en hjertelig Hilsen fra Missionspræsident Hans J. Christiansen, der havde anmodet ham om at besøge Trondhjems og Bergens Konferencer og overvære Konferencemøderne i disse Byer, eftersom der ikke blev givet ham selv Lejlighed til at komme tilstede.

Søndagsskolens Konferencemøde Søndag Form. Kl. 10.

Søndagsskole-Mødet blev paabegyndt med Afsyngelse af Sangen: „Kære Barn, din Gud er nær Dig", og Bøn af Johannes Haugan, hvorefter Sangen: „Gør, hvad er ret" osv., blev sungen. Skolens Bestyrer, Nephi Andresen, afgav Rapport over Søndagsskolens Virksomhed siden sidste Konference.

Lektie-Programmet osv. blev nu udført af Børnene. Til Afveksling blev Sangen: „Kom Brødre, Søstre", sungen, hvorefter Broder Niels Hagen forklarede i Korthed, hvad den theologiske Klasse havde gennemgaaet siden sidste Konference.

Det blev foreslaaet og assisteret at løse Brødrene Niels Hagen og Johannes Haugan som henholdsvis første og anden Raadgiver i Søndagsskolen, med Tak og Ære for vel udført Arbejde.

Det blev foreslaaet og assisteret at opholde Ældste Nephi Andresen som Bestyrer over Søndagsskolen med Johannes Haugan som første og Broder Olaus Dahl som anden Raadgiver; fremdeles at opholde Præsident Hyrum P. Nøkleby som Lærer i den theologiske Klasse, Marie Guttormsen som Sekretær og Margit Haugan som Organist og Lærerinde for Børneklassen. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Præsident Plowman opmuntrede Søskende til med Nidkærhed at udføre deres kirkelige Gerning.

Skolen sluttedes med Afsyngelsen af: „Velsign o Gud dit Folk", og Taksigelse af Ole Sommervold.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af „Fra Himlens høje Hvælv", og Bøn af Præsident Nøkleby, hvorefter Nr. 113: „Jeg føler nu en Glæde", blev sungen. Broder Niels Hagen talte til Forsamlingen om den Tid, han annammede Evangeliet, og hans Sind blev oplyst ved Evangeliets guddommelige Lys. Ældste Nephi Andresen oplæste nogle

Skriftsteder angaaende Frafaldet og Evangeliets Gengivelse og talte desangaaende. Efter Afsyngelsen af en Sang talte Præsident Plowman belærende og opmuntrende til de tilstedeværende. Han foreslog derefter Kirkens Generalautoriteter, Præsidenten over den europæiske Mission og Præsidenten over den skandinaviske Mission, Hans J. Christiansen, til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Fremdeles, at følgende Brødre blev opholdt: Niels F. Green som Oversætter og Medredaktør af „Skandinaviens Stjerne"; Fred. H. Heese som Missionssekretær; Hyrum P. Nøkleby som Præsident over Trondhjems Konference, og Nephi Andresen som Missionær i Trondhjems Konference. Alle disse Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Præsident Plowman talte sluttelig om de forskellige Religionssamfund, som eksisterede i Verden, og paapegede, hvorledes Kristi sande Kirke atter blev oprettet paa Jorden ved Guds bemyndigede Tjener, Profeten Joseph Smith. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Er Gud for os", og Taksigelse af Broder Hans J. Karlsen.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Guds Aand som en Ild", hvorefter Ældste Nephi Andresen indledede Mødet med Bøn. Sangen: „Hvad var skuet", blev derefter sungen.

Konferencepræsident Hyrum P. Nøkleby talte til Forsamlingen angaaende Kristi Mission paa Jorden og paaviste Nødvendigheden af, at alle adlyder Kristi Befalinger til os. Sangen: „O Helligaand", blev sungen, hvorefter Præsident Plowman talte angaaende Saliggørelsens Betingelser. Han omtalte nærmere Evangeliets Forkyndelse i Aandeverdenen. Han opmuntrede sluttelig Søskende til trofast at efterleve Guds Bud, som de er givne til os ved Evangeliet, vi har annammet; thi derved vilde vi gøre os værdige til at arve det evige Livs Krone. Koret sang en engelsk Sang: »God be with you, till we meet again«, hvorefter Mødet sluttedes med Taksigelse af Niels Hagen.

Mødet Mandag Aften Kl. 8½.

Koret sang: „Naar skal jeg møde Dig", hvorefter Broder Johannes Haugan aabnede Mødet med Bøn. Sangen: „Min Gud er mit Lys", blev derefter sungen. Der blev ved Mødet afgivet Rapport fra de forskellige Organisationer. Søster Laura Sommervold gav Rapport for den kvindelige Hjælpeforening; Marie Guttormsen gav Rapport over Ungdomsforeningens Arbejde i de forløbne seks Maaneder.

I Henhold til de Instruktioner, som var modtagne af Missionspræsidenten, blev der foreslaaet og enstemmig vedtaget at beskikke Broder Niels Hagen som Forstander over Trondhjems Gren, med Ole Sommervold som hans første Raadgiver og Johannes Haugan som hans anden Raadgiver. Dernæst blev Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening, Mary Waldseth, og hendes Raadgivere, samt Sekretæren, Kassereren og Lærerinderne i Foreningen enstemmig godkendte i deres Stillinger. Nogle Forandringer med Hensyn til Ungdomsforeningens Bestyrelse blev foreslaaede. Præsidentinden, Petra Haugan, og hendes

Raadgivere, Marie Guttormsen og Margit Haugan, samt Sekretæren, Mary Waldseth, blev løste fra deres Stillinger, med Tilkendegivelse af Tak og Ære for det gode Arbejde, som de havde udført. Det blev foreslaaet og assisteret at indsætte Niels Hagen som Præsident over Ungdomsforeningen, med Søster Petra Rokke som hans første og Søster Clara Johansen som hans anden Raadgiver. Alle de stillede Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Præsident Plowman talte derefter til Søskende om Vigtigheden af, at Søskende understøttede de kirkelige Autoriteter, som de havde stemt for, i deres Tro og Bønner. Han talte angaaende de forhaandenværende vanskelige Tider, men opmuntrede Søskende til at være ved godt Mod. Fremdeles mindede han de Brødre og Søstre, som var indsatte i de forskellige Stillinger, til trofast at opfylde de Pligter, som paahvilede dem. Han formanede Søskende til med Frimodighed at gaa fremad mod Fuldkommenhedens Maal.

Derpaa blev de foreslaaede Brødre meddelte det melchizedekske Præstedømme og ordinerede til Ældster i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Broder Olans Dahl blev beskikket til anden Raadgiver i Søndagsskolen, og Bestyrelsesmedlemmerne i Ungdomsforeningen blev bestikkede til deres Stillinger. Mødet sluttede med Afsyngelse af Sangen: „Led os frem, o Gud, vor Fader", og Taksigelse af Ældste Nephi Andresen.

Festmødet Tirsdag Aften den 31. April.

Mødet blev afholdt under Ungdomsforeningens Direktion, og Konferencepræsidenten ledede Mødet, som aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Fader vor i Himlen" og Bøn af Niels Hagen. Koret sang derefter: Fryd Dig, o Jord". Ældste Nephi Andresen holdt en Velkomsttale til de tilstedeværende, hvorefter nogle Programnumre blev givne. Præsident Plowman holdt en Tale og omtalte forskellige Livsidealer. Koret sang: „Blæs sagte I Storme".

Det næste paa Programmet var, at de tilstedeværende samledes til Fællesspisning ved opdækkede Borde, der var dekorerede med det norske og det amerikanske Flag. Lokalet var pyntet med Foraarsgrønt.

Efter Maaltidet blev forskellige fornøjelige Programnumre givne til Glæde og Opmuntring for Søskende og Venner.

Det vellykkede Festmøde sluttede med Taksigelse af Konferencens Præsident, Hyrum P. Nøkleby. Nephi Andresen.

Dødsfald.

Ældste John Christensen døde i sit Hjem i Preston den 12. Juni i en Alder af 65 Aar. Han var født i Danmark og udførte en Mission til sit Fødeland i 1900—1901. Begravelsen fandt Sted den 14. Juni fra 1. Wards Forsamlingshus. Et Væld af Blomster prydede Kisten, og Sangen udførtes smukt og stemningsfuldt af Wardets Sangkor. Talerne ved Baaren omtalte afdødes Trofasthed under Prøvelser og vidnede om hans ædle Karakter og retskafne Levned. Graven indviedes af Ældste Hans H. Hansen.

Naar Hjertet for det sande Slaar.

Melodi af H. E. Giles i Zions Sangbog (Nr. 185), eller: „Det kimer nu til Juleseſt."

Naar Hjertet for det sande Slaar
Og frem i Jesu Navn vi gaar,
Da vi fra Herren Styrke faar,
Og meget, meget vi formaar.

Naar Gud at tjene er vor Lyſt,
Da skabes Glæde i vort Bryſt,
Da skænker Herren Sindet Trøſt
Ved Helligaandens milde Røſt.

Naar Lyſets Lære vi har kær
Og strider for Guds Rige her,
Vorherre vil os være nær,
Og vil velsigne hver især.

Naar Kærlighed i Hjertet bor,
Og Jesu Kristi Ord vi tror,
Da er vi paa det sikre Spor,
Og har en herlig Rettesnor.

Naar Gud vi elsker overalt,
Da er vi Herrens egne kaldt,
Da har han os som sine valgt,
Da har han os blandt sine talt.

Niels F. Green.

Rettelse.

I Præsident Christiansens Redaktionsartikel i sidste Numer af „Skandinaviens Stjerne", betitlet: „En Dag til Advarsel", staar der i niende Linie fra oven paa Side 234: „Zions Lejr", skal være „Israels Lejr".

I den statistiske Rapport er der angivet 2 døbte i Kristiania Konference, skal være 10, hvilket udgør et samlet Antal af 41 døbte i Missionen i April, Maj og Juni Maaneder.

Indhold:

Tale af Ældste Rudger Clawson. 241
Hvad betinger vor Fremgang indenfor Kirken? 246
Lad os tilgive 247
Redaktionelt:
„Den, som sejrer, skal arve alle Ting." (Af Præsid. Hans J. Christiansen.) 248
Menneskenes særskilte Individualitet. (Af Dr. James E. Talmage.) 250
Foraarskonferencen i Trondhjem. 252
Dødsfald 255
Naar Hjertet for det sande Slaar. (Digt af Niels F. Green.) 256
Rettelse 256

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kobenhavn K.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).